

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

ANTI||BARBARORVM D. ERAS-||mi Roterodami, liber unus

Erasmus, Desiderius

Coloniae, 1524

Quod literae compluribus tantopere sint inuisae, nihil aliud e[ss]e in causa,
nisi quod ignorent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30133

Quo tandē iure o uos Gothi, e uestris egressi limitibus, non modo latinorū puīncias occupatis (disciplinas loq̄r liberales) uergetiā ipsam urbē reꝝ dominā, Latinitatē audetis incessere? Quā in iuriā lacestīti? quid petitis? Quod si bellū placet, iusto Marte decernite, facite pugnādi copiā. Si pugna diffiditis, desinite molesti esse, excedite solo, regionē hāc purgate, uestris finibus continemini. Quod si hostes, q̄ latrunculi dici malitis, prodite e latebris, cōserite manus, & publico certamine finis quærat̄ur odijs, aut uos uicti quiescite, aut nos uobis uictoribus concedemus.

Quod literæ compluribus tantoper e sint inuisæ, nihil aliud eē in causa, nisi quod ignorent.

Iam non auditi, proiecta hasta, bellū indixere foeciales, iā ad pugnā est hostis euocandus. Hic ego interpellās: Vide inquā, ne nimīū hoc sit calidū, nondū oēs tibi peractæ ceremoniæ, porcus tibi saxo feriēdns, priusq̄ ad arma profilias. Probe mones, inquit. Vtinā ex istis haris, in quibus passim tot crassi ualidicq̄ sues otiosi saginantur, cibo populi, mihi liceret insignē aliquē deligere. Eū ego bipedē libentius mactarē, q̄ uillum porcū quadrupedē. Sed agite, factū putemus, quod ex animo factō uolumus, & hostē bonis auibus aggrediamur. Nā interī perinde agā, ac si cū ipsis præsentibus mihi res esset. Vos modo huius nostræ dimicatiunculæ spectatores sedete. Atq̄ adeo ne tubā deesse, queratur Erasmus meus, supersticiosus, ut uideor, ceremoniarū obseruator, esto conuitiū hoc tubæ loco. Dicite quæso brutissimi homines, Midae progenies, statuæ maromoræ, quid ita cōmeruere literæ sæculares (sic enim uos appellare soletis, quicquid nō didicistis) ut uos eas tā obstinatis odijs insectemini, tanq̄ homines ad id unū sint nati, ut eruditionē oderint? An quia, & nō didicisse piget, nec discere licet odisse liber? Qd̄ si ipi p̄ ignauā desperatis, alijs inuidere pule

chrū arbitramini: Quin potius accingimini, & gl̄iam hanc nobis, quā inuidetis, p̄ripitis: Sed ueremini, ne in uos antiqua illa sc̄mata iaciamus, asini ad lyrā, boues ad ceroma. Quid graculo cū fidibus: quid cū amaricino sui: At nō miri facitis, quod odistis, miri facturi si amaretis. Vere illud ut cætera, princeps ille Peripaticoꝝ: Scientijs nisi insciū neminē esse inimicū. Nō gallus miratur iaspidē, non sues delectant rosæ, non pictura simiā, nō iuuat lippū lux, non placet Midæ cantus A pollinis. Cur inepti auriculas uestras asininas ultro proditis, uel Midæ patre stultiores, qui celare studuit: Cur nō magis terræ infoditis inscitæ uestræ dedecus: Cur non potius quorundā calliditate imitamini qui laudant ut scire uideantur: Cur saltē nō tacetis, ut philosophi putemini: Nunc ipsi uestromet indicio, tā quā sorices cōprehēdimini. An uero eo demētia p̄uecti estis ut bellū etiā facinus putetis, res optimas, quas sapiētissimi qui que sibi tantis laboribus expetēdas putarint, odisse, inuidere, oblatrare. Ista uero gloria si nescitis, cū baiulis, cum cerdonibus, cū nautis & fossoribus uobis est cōmunis, quippe oderunt et illi politiora studia, contēnunt, execrantur, hoc uobis meliores, primū q̄ moderatius oderūt deinde q̄ suarū artium amore, nostra studia contēnunt. Vos ita elegātiore arte odistis, ut nullas teneatis. Illi artē artium, studia studiis p̄ferūt, uos sc̄iæ ignorantia antefertis, sanæ menti insaniam anteponitis, p̄ eudē hoī. O contēptores seruū pecus, q̄s uel ipsi derideāt asini. At uidete interi, q̄ iniquū sit odisse, nec scire, neq; quid oderitis, neq; cur oderitis. Dānat̄is rhetoricen, quid autē sit ea, ne p̄ nebulam quidem uidistis. Odistis poēsīm, quam neque quid sit neq; cuiusmodi sit intelligitis. Odistis antiquitatem, omnis antiquitatis imperiti. Breuiter, totum hoc quod docti magnis uigilijs sequuntur uos cōtēnit̄is, & totū hoc quantū est, ignoratis. Nā si quādo hæc eadē ipi didicistis, cur uolētes discere re

prehenditis: Si non didicistis (quod etiam gloriāmini, nō modo confitemini) quid de incompetis tam stolide pronuntias: Sed audistis, opinor, mala esse hæc studia. Esto sane, dum modo a uestri simillimis, inuidis, ignaris, inimicis, uidelicet suam suam docuit, cæcus cæco dux fuit. At proferte, si potestis, uel unum, qui has literas, ubi probe perceptas habuit, accusauit, q̄ insumptæ in eis operæ, se pœnitere dixit: Cur at̄ stolido de incompetis blateranti creditur, erudito de perceptis differētī, fides negatur: An putatis obscuram esse cuiq̄ uestram inuidētiam: an nos fucum uestrum fallere creditis: an fugere nos, qd morbi uos urat: Liceat tandem, quaeso, rebus sua dare nomina definite aliquando pro inuidētissimis, & ignauis, religiosos, ac pios uos uelle uideri:

Inuidum eē, haud religiosum, odisse literas, quas nescias.
TVM medicus. Vtar, inquit, iure concessio, interpellabo: Præclarum te uelitem declarasti, nec temere te Battum appellatum iā puto. Rogante illo, quid ita putaret. Num sunt inquit, hæc ænigmata tibi, qui fabulas perpulchre tenes. Iam probe barbarorū furta prodidisti, ut altera metamorphosi, te ex indice illo lapide, rursus in Battum reuixisse propemodū credā, deinde scite istud hoīm genus, ad pugnam euocasti. Nulla enim re perinde in rabiem agi solent, q̄ si stoliditatis, si imperitiæ, si inuidētiae op̄inōnē illis impingas, hoc est, si maxime uera audiant. Recte sentis, inquit Battus, nec mirum a deo, si tacto hulcere scabiosi commoueantur. Tum uero uide res homines superbissimos, oculis ardentibus, totiusq̄ uultus immanitate, animi testari furorem, etiamsi ne inter hæc quidē a simulandæ religionis artificio recedunt, hac tanq̄ personati, suas tragœdias agūt. Nā ut est res oīm optima religio, ita (nō bili histrico teste) ad quiduis uitij prætexēdum commodissimum pallium, eo quod si quis in ip̄a uitia conetur animaduert